

Васіль Быкаў

Зварот да ўсебеларускага сходу інтэлігенцыі «Незалежная Беларусь — свабоднае і заможнае грамадзтва»

старонка 2

Падпалкоўнікі ў Скарынаўскім цэнтры

Новыя рэаліі беларускай навукі.

старонка 12

Лявон Вольскі

«Хачу паказацца».

старонка 15

Палітуцакачы ў пастцы эміграцыі

старонкі 6-7

Ад Садама з прыветам

Менск пралётам з Іраку наведаў старшыня Дзяржаўнай думы Расеі Генадзь Селязьнёў. Напярэдадні Дня Канстытуцыі ён прывёз вітаньні ад Садама і праект расейска-беларускага канстытуцыйнага акту. Палітычная кар’ера Селязьнёва набліжаецца да бясслаўнага канца, заплянаванага Пуціным на сьнежаньскія выбары ў Думу. Дыктатура Хусэйна таксама дажывае апошнія дні. Лабызаньні Селязьнёва і вітаньні з-над Тыгру і Эўфрату глядзеліся як вялікі аўтсайд сусьветнае палітыкі. На абліччах «творцаў акту» не заўважалася аптымізму. Беларускія ўлады самі забыталіся ў інтэграцыйным, ідэалягічным і канстытуцыйным павуцінні, якога наплялі за апошняе дзесяцігодзьдзе. Вырвацца зь яго можна было б праз канстытуцыйную рэформу. Пра яе разважаюць дэпутаты розных узроўняў (старонка 3).

Усебеларускі сход інтэлігенцыі

Усебеларускі сход інтэлігенцыі «Незалежная Беларусь — свабоднае і заможнае грамадзтва» адбудзецца 16 сакавіка ў памяшканьні менскага палацу культуры «Сукно» (вул. Матусевіча, 20). За арэнду памяшканьня (2400 тыс. рублёў) заплацілі самі дэлегацы, не шукаючы ніякіх грантаў. З кожнага ўдзельніка Сходу патрабаваўся арганізацыйны ўнёсак у памеры 5 тыс. рублёў. «Збор сродкаў працягваецца, — кажа адзін з сустаршыняў аргкамітэту Ўладзімер

Колас. — Мы спадзяёмся, што зможам і даць падсілкавацца дэлегатам, і зладзіць культурную праграму».

Ад Менску на сход вылучаныя 230 чалавек. Пэўную квоту (да 50 асобаў) мае аргкамітэ. Вылучэньне дэлегатаў па абласьцях адбываецца яшчэ дагэтуль. Галоўнай «перашкодай» у масавасці сходу стала поўная фінансавая незалежнасьць, якую паставілі сваёй мэтай арганізатары. На свой сход людзі мусяць ехаць за свае грошы. І чым далей жывеш ад

Менску, тым большых выдаткаў вымагае дарога. Таму самымі шматлікімі на сходзе будуць дэлегацыі Менску ды Менскай вобласьці.

Тамара Мацкевіч, каардынатарка па сувязях з дэлегатамі Меншчыны, зазначыла, што ўжо па стане на сераду мае сьпіс з 101 асобы. Сходы прайшлі ў Маладэчне, Радашкавіч, Нясьвіжы, Барысаве, Салігорску, Слуцку, Нарачы, Вялейцы. У Крупках адбыліся аж два сходы.

Гарадзеншчына абрала 53 дэлега-

таў з Мастоў, Ліды, Наваградку, Смургоняў і самой Горадні. Берасьцейшчына на момант падрыхтоўкі матэрыялу здолела вылучыць толькі каля 10 чалавек (зь Белаазерску, Івацэвічаў, Бярозы). «Вось-вось маюць адбыцца сходы ў Берасьці, Століне, Лунінцы. Берасьце абярэ шмат дэлегатаў», — зазначыла Алена Вальнец, каардынатарка па сувязях з дэлегатамі Гарадзенскае, Берасьцейскае і Віцебскае абласьцей. Віцебшчына мела на сераду крыху менш за

40 дэлегатаў. Падрыхтоўчыя сходы прайшлі ў Віцебску, Гарадку, Воршы, Наваполацку, Шаркаўшчыне, Дрысе (Верхнядзьвінску), Глыбокім, Браславе, Бешанковічах, Лёзьне.

Дэлегацыя з Гомельшчыны складаецца з 35 чалавек (Гомель, Мазыр, Калінкавічы, Рагачоў, Лоеў, Тураў). Але, як кажа каардынатарка па вобласьці Наталья Арусіна, дэлегацыя мае павялічыцца за кошт вылучэньняў зь Лельчыцаў, Сьветлагорску,

Працяг на старонцы 3.

Канстытуцыйная рэформа

Гісторыя такая, якая яна ёсць. У тым ліку і мінулае 10 гадоў. Марна аспрэчваць гісторыю, яе трэба аналізаваць. Лукашэнкавы рэфэрэндумы клаліся на псыхалёгію постсавецкага беларуса, як масла на хлеб. Яны былі папулісцкія, таму і спрацавалі — і пра інтэграцыю, і пра канцэнтрацыю ўлады ў адных руках, і пра мову, і пра сымбаліку. Але гэта было сем-восем гадоў таму. За гэты час постсавецкі беларус змяніўся, змяніліся і краіна, і СНД, і сьвет. Тыя папулісцкія захады ўжо не працуюць, выглядаюць перашкодай на шляху разьвіцця Беларусі. Можна прызнаць іхнюю эфэктнасць сем-восем гадоў таму, але трэба прызнаць і іхнюю часовасьць. Падзеі ў нацыянальным сходзе («круглы стол» да 85-годзьдзя БНР), Украіне (апошнія канстытуцыйныя прапановы Кучмы), Расеі (якія знайшлі адбітак у дзейнасьці новага расейскага пасла Блахіна) — той унутры- і замежнапалітычны кантэкст, які гэтую часовасьць пацвярджае. Да пытаньняў уладкаваньня палітычнае сыстэмы, падзелу ўладаў, мовы і нацыянальнае сымбалікі актуальна было б вярнуцца. Гэта быў бы прагрэсіўны крок, альтэрнатыва якому — стаяць на месцы і не разьвівацца як дзяржава.

Якія канстытуцыйныя зьмены патрэбныя нашай дзяржаве?

На пытаньне адказваюць новаабраныя дэмакратычныя дэпутаты мясцовых саветаў і дэпутаты палаты прадстаўнікоў.

Ірына Вештарт, Смургоні, «Народная Грамада»: Падабалася мне ранейшая структура ўлады, калі быў у нас Вярхоўны Савет. Дэпутаты абіраліся пэрсанальна ад кожнае акругі, а не ад нейкіх нікому не вядомых дэпутацкіх карпусоў. Яшчэ нешта ў старыя часы я датэрміновага галасаваньня ня бачыла і лічу, што непатрэбнае яно. Колькі прыйшло людзей у дзень выбараў, столькі прыйшло. Сёньня нікога не цікавіць жыцьцё простага чалавека, часта бяспраўнага, які ў існай сытуацыі ня мае ўплыву на абіраньне ўлады. Тут і сымбаліка не дапамагае.

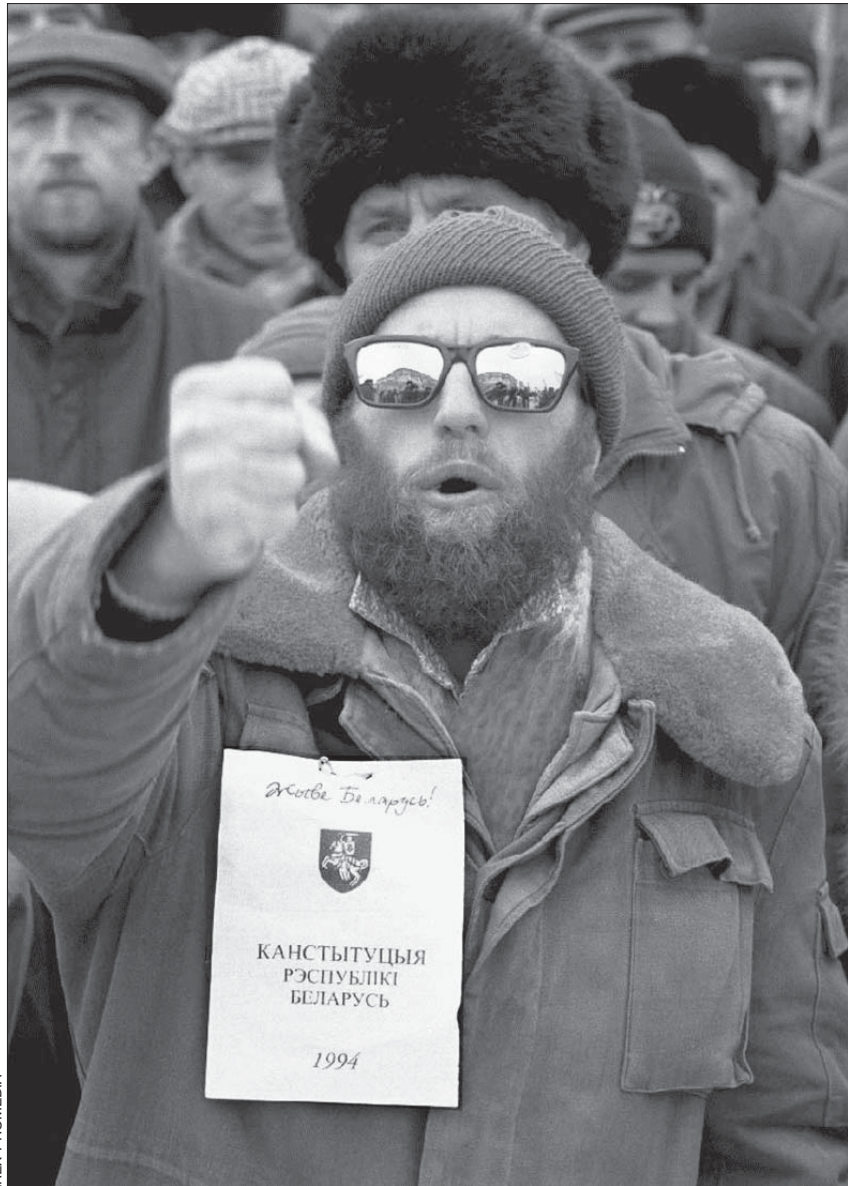
Вольга Галубовіч, Сьвіслач (Пухавіцкі раён), БНФ. Мову беларускую трэба зрабіць адзінай дзяржаўнай, але паступова. Хацелася б, каб Беларусь стала парламэнцкай рэспублікай. Хай бы прэзыдэнт вы-

конваў прадстаўнічыя функцыі — як у Нямеччыне.

Ігар Баслык, дэпутат палаты прадстаўнікоў, група «Рэспубліка»: У нас парушаны баянс галінаў улады: выканаўчай, заканадаўчай і судовай. Хацелася б яго аднавіць. Пытаньне наконт нацыянальнай сымбалікі важнае, але найперш павінны разабрацца гісторыкі. Яго трэба шырока абмеркаваць у грамадстве, бо існуюць самыя розныя думкі. Таму варта даведацца пра пазыцыю нашых людзей.

Юры Зянковіч, Ждановічы, БНФ: Вярнуць варта падкантрольнасьць выканаўчых органаў улады мясцовым саветам. Добра было б таксама аднавіць пастанову, паводле якой пэўны працэнт ад падаткаў, сабраных на «падкантрольнай тэрыторыі», выдаткоўваўся б на патрэбы саветаў. Дый магчымасьць адсочваць, на што ідуць бюджэтныя грошы, не зашкодзіла б. Але апошняе немагчыма, пакуль старшыні выканкамаў будуць прызначацца зьверху.

Раней пытаньне канстытуцыйных зьменаў больш хвалявала «вуліцу», цяпер яго абмяркоўваюць Сход інтэлігенцыі ды аналітычныя інстытуты прэзыдэнцкае адміністрацыі.

Сяргей Скрабец, дэпутат палаты прадстаўнікоў, група «Рэспубліка»: Канстытуцыю 1994 г. ня варта вяртаць. Трэба змяніць яе з улікам сёньняшняга часу і цяперашняй тактыкі. Варта змяніць сыстэму выбараў у парламэнт, пашырыць яго паўнамоцтвы і абмежаваць паўнамоцтвы прэзыдэнта. Што да мовы, то ў нас, паводле Канстытуцыі, дзьве дзяржаўныя мовы. Ня варта вяртаць нацыянальную сымбаліку, зноў будаваць грамадзкую думку. Быў жа рэфэрэндум. А ў нас ёсць больш надзённыя праблемы.

Рамуальд Улан, Смургоні: У выніку рэфэрэндуму 1996 г. утварыўся дысбаланс розных галінаў улады. У нас кіруе выканаўчая ўлада, а заканадаўчая адсунута на другі плян, як і судовая. Калі судзьдзя прызначаецца прэзыдэнтам, пра якую незалежнасьць суду можна гаварыць?! А тая ж палата прадстаўнікоў ня мае сваіх фінансавых сродкаў... Таму трэба аднавіць скасаваны баянс уладаў. Што да мовы і сымбалікі... Усё больш нашых гра-

мадзянаў усьведамляюць, што жывуць у незалежнай дзяржаве. Але застаецца нямаля і такіх людзей, якія гэтага не прымаюць. Таму цяпер трэба далей працаваць з народам, разьвіваючы здобыткі адраджэнскага руху пачатку 1990-х.

Алесь Чыгір, Бабруйск: Трэба змяніць выбарчае заканадаўства. У нас мусіць быць прапарцыянальная сыстэма выбараў, што стымулявала б разьвіццё палітычных партыяў. Змяняць нацыянальную сымбаліку яшчэ не пара. Варта яе спачатку папулярызаваць у народзе, а не вяртаць пастановай «зверху». А беларускую мову трэба актыўна ўводзіць на ўсіх узроўнях жыцця грамадства.

Леанід Гаравы, Гарадок, сацыял-дэмакрат: Спрэчнае палажэньне пра дзвюхпалатнасьць, якое дзейнічае цяпер. Варта было б канстытуцыйна замацаваць ролю партый у выбарчым працэсе. Тое, што падносілася як перавага французскага досьведу, не спрацавала. Папулісцкія артыкулы «пра гарантаваны дзяржа-

вай узровень жыцця» таксама толькі дыскрэдытуюць дзяржаву.

Святлана Андруховіч, Мачулішчы, БНФ: Трэба адмяніць «квэртыкаль» — прызначэньне прэзыдэнтам старшынь выканкамаў усіх узроўняў — і ўвесьці выбарнасьць мясцовых кіраўнікоў. Нацыянальную сымбаліку трэба вяртаць. Я сама расейка, але ня супраць і вяртаньня беларускай мовы.

Валеры Фралоў, дэпутат палаты прадстаўнікоў, група «Рэспубліка»: Самае галоўнае, што трэба вярнуць, — гэта паўнамоцтвы парламэнту. Калісьці быў складаны пэрыяд, калі цэнтральная ўлада мусіла быць цвёрдай. Але тая цвёрдасьць выклікала дысбаланс галінаў улады. Пытаньні пра сымбаліку і беларускую мову — ня самыя галоўныя на сёньня. Куды важнейшыя цяпер праблемы эканомікі, захаваньня сувэрэнітэту, абароны правоў чалавека і г. д. Самае галоўнае — гэта жыцьцё людзей, ягонае якасьць.

Сяргей Ёрш, Мікола Бугай

...сход інтэлігенцыі

Працяг са старонкі 1.

Гомелю. Некалькі дзясяткаў дэлегатаў, як запэўнівае У.Колас, дашле Магілёўшчына.

Яшчэ У.Колас зазначыў, што на сход змогуць патрапіць ня толькі дэлегаты, але і запрошаныя госьці. Ахвотныя прыняць удзел у форуме ў якасьці гасьцей мусяць зьявіцца ў аргкамітэт (вул. Румянцава, 13, 220005, Менск. Тэл./факс: (017) 284-85-11). Нават у суботу яшчэ ня будзе позна.

Ня будуць зачыненыя дзьверы сходу і для прадстаўнікоў тых гарадоў і раёнаў, дзе не адбыліся мясцовыя сходы па вылучэньні дэлегатаў.

У.Колас зазначыў: «Гэтыя людзі змогуць зарэгістравацца ў палацы «Сукно», і мы зацьвердзім іх паўнамоцтвы на самім сходзе».

16 сакавіка ў палацы культуры «Сукно» адбудзецца сваясаблівы «парад аўтарытэтаў». З дакладамі маюць выступіць Уладзімер Парфяновіч, Жанна Літвіна, Мікола Маркевіч, Станіслаў Багданкевіч, Іван Нікітчанка, Леанід Злотнікаў, Уладзімер Конан, Пётра Садоўскі, Андрэй Курэйчык, Аляксей Марачкін, Алег Трусаў ды інш. Асноўнымі дакладчыкамі стануць Валер Карбалевіч, Геннадзь Лыч і Уладзімер Колас.

Аркадзь Шанскі

«Наша Ніва» запрашае
да супрацоўніцтва рэкламныя агенцтвы і агентаў па рэкламе на выгадных умовах.
Інфармацыю пра сябе дасылайце на электронны адрас np@promedia.by.

Т./факс: 284-73-29.

Наша Ніва

Нагадаем, што падпіску на другі квартал прымаюць да 18 сакавіка. Падпісны індэкс 63125. Цана падпіскі на месяц — 2043 рублі. На шапак «Белсаюздруку» — усяго 1360 рублёў. Падпіску прымаюць ва ўсіх аддзяленьнях пошты, у шапках «Белсаюздруку».

Дык падпісвайся!

Раз, два, тры —

Беларускія палітычныя ўцекачы сіляцца стварыць у Польшчы моцную эміграцыю. Яны хочуць адтуль весці барацьбу зь менскай дыктатурай. Пакуль, аднак, змагаюцца між сабой.

Залатазубы, у чорных акуларах Валеры Грыцук (Рэмба дый годзе) стаў перад мной, як прывід. Мы не дамаўляліся пра сустрэчу. Я нават не падазраваў пра ягонае існаванне. Нечаканы госьць выглядаў кілерам з кічаватага фільму пра гангстэраў. На шчасьце, замест пісталета ён наставіў на мяне чатыры аркушы паперы.

Пад тэкстам я ўбачыў подпіс «Др. Валеры Грыцук — беларускі палітык на эміграцыі». І ўсё. Доктар Валеры не збіраўся нічога тлумачыць. Ён палічыў, што пары красамойных поглядаў дастаткова. Нібыта мы былі шмат гадоў знаёмыя і належалі да аднаго клюбу выдатна прайнфармаваных і высакародных джэнтэльмэнаў.

Грыцук недвухсэнсоўна намякаў, што я мушу дапамагчы яму апублікаваць тэкст пра стан беларускай апазыцыі. У імя агульных інтарэсаў і на злосьць дыктатарскаму рэжыму. Дзеля наданьня сваім словам вагі, доктар прадставіўся як дэпутат і адзін зь лідэраў БНФ у мінулым, а цяпер самастойны дзяржаўны дзяця, які мае намер схіліць польскія ўлады да супрацоўніцтва, а пасья, магчыма, інспіраваць беларускія пасаджаньні «круглага стала». Адным словам — цудатворца. На разьвітаньне яшчэ раз бліснуў залатымі зубамі й зьнік.

Брусэль поўны агентаў

У Менску папулярны такі жарт: «Як выехаць зь Беларусі? Трэба памахаць на вуліцы бел-чырвона-белым сьцягам, каб цябе схпілі. Адседзеўшы пару гадзінаў у пастарунку, можна падавацца на Запад, голасна скардзячыся на палітычны перасьлед».

— Няма чаго дзвіцца, — кажа Зянон Пазыняк, заснавальнік і кіраўнік БНФ. — Згадайце, колькі паліцаў уцякло з Польшчы, прыкрываючыся шылдаю «Салідарнасьці». У большасьці гэта былі эканамічныя эмігранты, як і беларусы, што цяпер бягуць ад Лукашэнкі. Адно што асяродак беларускай эміграцыі да мозгу костак пранізаны расейскай агентурай. КДБ выкарыстаў старыя фронтаўскія структуры, каб перакінуць сваіх людзей на Запад. У Брусэлі аж у вачах мітусіцца ад расейскіх агентаў, што маскіруюцца пад апазыцыянэраў зь Менску.

На пытаньні пра беларускую эміграцыю ў Польшчы Зянон Пазыняк адказвае так:

— Яе не існуе. Апроч мяне й маёй сям'і палітычных эмігрантаў тут няма. У Польшчы ёсьць некалькі дзясяткаў беларускіх уцекачоў. Ім здаецца, што яны робяць палітыку, але гэта толькі іхняя мара. Сярод іх — бізнэсоўцы, якіх перасяледаваў Лукашэнка, журналісты, якіх напужалі спецслужбы, а таксама некалькі хлопцаў, якія на мітынг у атрымалі дручком па карку й думаюць, што адразу сталі палітыкамі.

Сябра «Зубра» Антон калісьці паліў каля беларускай амбасады ў Варшаве здымак знаёмага чалавека ў нямецкай касцы.

Забралі б нават без нагі

Калі я першы раз спаткаў Антона, ён быў у камуфляжы й зялёным капелюшы амэрыканскай марской пяхоты, на сьпіне боўтаўся салдацкі заплечнік. Хіба так выглядаюць тыя, хто «косіць» ад войска? Між тым, прызыву 20-гадовы Антон баіцца больш, чым турмы.

— У нашым войску надзіва многа самагубстваў, — кажа ён. Антон мае на сваім рахунку 25 дзён арышту, двойчы яго моцна зьбівалі за анты-прэзыдэнцкую дзейнасьць. Выйшаўшы зь больніцы, хлапец панёс скаргу ў міліцыю. Гэта была памылка. У адказ атрымаў выклік на прызыўную камісію.

— Мяне раней прызналі непрыдатным да службы, — апавядае Антон. — Я разумеў, што цяпер мяне возьмуць у войска, нават калі я прыйду без нагі. Знаёмы міліцыянт папярэдзіў, каб я лепш уцякаў, бо праз маё «зуброўства» ў войску жыцьця ня будзе.

Да камуфляжнае камізэлькі Антона зьлева, дзе сэрца, прышпіленая зуброўская значка.

У Варшаве Антон адразу трапіў у лягер уцекачоў. «Там цяжкая атмасфэра, людзі робяцца вар'ятамі ад бязьдзейнасьці», — кажа ён. Празь месяц знайшоў працу. За 50 злотых у дзень разносіў рэкламныя ўлёткі па варшаўскіх ускраінах. Здымае кватэру пад Варшавай. На «палітыку» ня мае часу. Працуе зь раньня да вечару, а ўначы сьніцца яму рэклама на ўлётках.

Антон скончыў мастацкі ліцэй і жадае вывучаць жывапіс. Але з часу прыезду ў Польшчу ўвогуле не малое, чакае лепшых часоў. Ён запісаўся ў Саюз беларускіх палітычных уцекачоў, але ня звязвае з гэтым вялікіх надзеяў.

Я ня ведаў, што гэта бандыт

Валеры Кругавы, адзін з заснавальнікаў таго Саюзу, ніколі ня ду-

маў, што будзе ўласнымі рукамі будаваць лецішчы й абсталёўваць дзіцячыя пляцоўкі. Раней ён ня меў нічога супольнага зь цясьлярствам. Валеры — кандыдат эканамічных навук. Некалі адкрыў банк і інвэстыцыйны фонд, які з часам сабраў 70 тысяч акцыянэраў. Ён быў дырэктарам Беларускай біржы каштоўных папераў. Калі да ўлады прыйшоў Лукашэнка, першымі «пад раздачу» трапілі прыватныя прадпрыемствы. Кругавы, які адкрыта выступіў супраць новага прэзыдэнта, спачатку страціў інвэстыцыйны фонд, пасья мусіў закрыць фірму і ўрэшце быў зьвінавачаны ў падробцы вэксяляў на паўмільёна далараў. У лютым 1998 г. ён зьбег у Польшчу. Кажы, што здолеў выехаць акурат перад арыштам.

Кругавы — былы дэпутат Вярхоўнага Савету і ў свой час таксама быў прыхільнікам Лукашэнкі. «Мала таго, што сам за яго галасаваў, дык яшчэ пазычаў яму ўласную машыну, якою ён езьдзіў на мітынгі. Я ж ня ведаў, які ён круцель. Я заняўся палітыкай, бо краінаю кіравалі зладзеі з постсавецкай намэнклятуры. Бізнэсоўцы мусілі ім плаціць, як мафіі. Гэта трэ было спыніць. Лукашэнка мусіў перамагчы камуністаў. Ніхто тады ня думаў, што надалей дырэктар саўгасу з-пад Магілёва прыбярэ да рук цэлую дзяржаву. Віктар Ганчар пераконваў мяне, што Лукашэнка навадзе парадак, а пасья стырно пяроймуць прафэсіяналы. Тым часам новы прэзыдэнт разабраўся ня толькі з камуністамі, але з усімі, у тым ліку і з Ганчаром. Месцы зладзеяў занялі бандыты».

Сям'я Валеры Кругавога вярнулася ў Менск. Пасья разводу ён застаўся ў Польшчы адзін. Грошы, прывезеныя зь Беларусі, даўно скончыліся. У яго дагэтуль ёсьць мноства акцыяў беларускіх прадпрыемстваў, але гэтыя паперы нічога не каштуюць. Ён зарабляе на жыцьцё будаўніцтвам драўляных дамкоў. І ўжо амаль год Кругавы займаецца справай яднаньня беларускай палітычнай эміграцыі ў Польшчы.

— Мы сілай у Саюз нікога ня цягнем. Кожны кандыдат пільна правяраецца. Пакуль нас каля тысячы.

Заўтра цябе арыштуюць

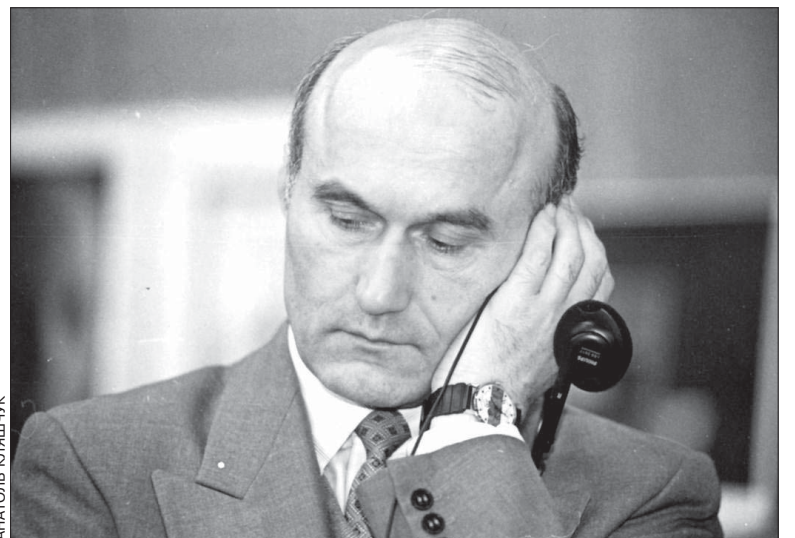
Аб'яднаць эміграцыю хоча і Аляксей Дзікавіцкі, малады журналіст радзьё «Свабода», раней — рэдактар пінскай рэгіянальнай газэты. Аляксей падтрымлівае сувязі з Саюзам беларускіх палітычных уцекачоў, але хоча распачаць і ўласную справу. У ім бурліць энэргія, у яго па сто ідэяў адразу. Па-першае, ён збіраецца зарэгістраваць у Польшчы беларускую няўрадавую арганізацыю — нешта нахштатт вялікага інфармацыйнага цэнтру, які будзе выдаваць бюлетэнь і публікаваць навіны зь Беларусі. Дадаткова Дзікавіцкі плянуе стварыць выданьне, якое ён будзе рэдагаваць у Польшчы, а пасья «перапраўляць» у Беларусь. Яго не хвалюе, што Саюз беларускіх палітычных уцекачоў пачаў выдаваць таненькую газэтку «Эмігрант». Аляксей пэўны, што ягоная газэта мусіць пісаць пра перавагі рынкавай эканомікі й тлумачыць беларусам прынцыпы дэмакратыі.

— Без адукацыі нічога не даб'ёмся, — тлумачыць Дзікавіцкі. — Нашы людзі ня ведаюць, што ўрад жыве за іх кошт, што трэба яго кантраляваць і што яго можна зьмяняць. Грамадзянскай сьведомасьці ў беларусаў няма ніякай. Грамадства не разумее сутнасьці выбарнай улады. У нас апазыцыйную дзейнасьць трэба пачынаць з адукацыі. Першыя дэмакраты ўсталёўвалі новую сыстэму сілаю і таму прайгралі.

У 2001 г. Аляксей Дзікавіцкі настраіў супраць сябе ўладу, выкрываючы ў сваёй газэце перадвыбарныя парушэньні. Яму інкрымінавалі паклёп на дзяржаўную ўладу. Знаёмы з пракуратуры патэлефанаваў і папярэдзіў, што заўтра Аляксея арыштуюць. Дзікавіцкі за некалькі гадзінаў сабраўся і разам зь «спіртавозамі» прыехаў у Польшчу. Ён кажа, што з-за мяжы можа лепш паслужыць справе змаганьня з дыктатарам, чым з-за кратаў ва ўласнай краіне.

Яны вельмі разьяднаныя

Пра гісторыю беларускай палітычнай эміграцыі я даведаўся каля

Пазыняк кажа, што акрамя яго і ягонай сям'і палітыкачоў у Польшчы няма.

Лявон Вольскі: Хачу паказвацца

Рэпэтыцыйны пункт «NRM» — у найлепшых традыцыях андэрграўнду. Месьціца ён у падвале, за дзьверцамі, на якіх напісана: «Сантэхнікі». Я прачыніла дзьверцы, і адтуль вываліўся мех қакафоніі (Шлёма Лабандзіеўскі «зводзіў» альбом). У гнязьдзечку, высьцеленым постэрамі й «сямейнымі» чырвонымі кілімамі, я пабачыла Лявона Вольскага, міністра працы й абароны Народнай Рэспублікі Мроя. Ён падаў мне пляшку кагору й келіх. Менавіта дзеля кагору гэтае інтэрвію (54-е на Лявонавым рахунку) мае салодкі прысмак.

Лявон Вольскі — самы папулярны і сымпатычны чалавек несавецкай Беларусі. Іранічны літаратар, авангардны мастак, бліскучы парадыст. Бясспрэчны лідэр беларускай музыкі. Музыкальна кар’ера — каля 20 гадоў. Аўдыторыя — ад падлеткаў да шасьцідзясятнікаў. Франтмэн двух папулярных гуртоў, дыскі якіх трымаюць лідэрства ў продажжах. Пастаянна «мяняе скуру» і набывае новых слухачоў. Ня хоча быць прафэсіяналам ні ў адной сфэры сваіх заняткаў. Ня церпіць заняволенасці. Не прэтэндуе на месца караля, але карона яму пасуе. Сябе вызначае як «вясёлага інтравэрта» й «розага чалавек». Другаснасьць, прэтэнцыёзнасьць і сварлівасць ніколі не датыкалі яго.

«НН»: Пасля сьмерці Мулявіна месца караля беларускай музыкі засталася вакантным. Вам не падаецца, што гэты трон натуральным шляхам пераходзіць да Вас?

Лявон Вольскі: Не. Не прэтэндаваў бы. Мулявін справядліва займаў гэтае месца, таму што ён натуральнейшы адмыслоўца, які займаўся ня рок-музыкай, а такой... прыгожай музыкай. Я ж займаюся сынтэтычнай творчасцю. Я не прафэсіянал. Папісваю, нешта маюю і не хацеў бы быць каралём ніякага жанру. Я граў на гітары вельмі пагана, калі ўзяў яе ў «NRM». Але гэта дапамагала выдумляць розную лухту, уносіць сьвежы струмень, хады нейкія складаць. Пасля Піт мне сказаў: «Толькі аматар мог такое выдумаць».

«НН»: Мулявін здолеў папулярывацца тое, што не было папулярным. Вы — таксама...

Л.В.: Але мы ішлі да гэтага 13 гадоў, а Мулявін зрабіў усё за нейкія два-тры гады.

«НН»: Чым Вы гэта тлумачыце?

Л.В.: У Мулявіна можна прасачыць усе музычныя ўплывы стагодзьдзя, ад «The Beatles» да «U2» і «The Neer». Гэта культурная музыка. Самыя плённыя, таленавітыя, кратэтыўныя гады былі 70-я: фальклёрныя экспэдыцыі, апрацоўка музыкі ў новай

традыцыі. Ніхто гэтага не рабіў да іх. Я служыў у войску, калі ўсе слухалі «Завушніцы». Была тады такая зборка, дык зь яе слухалі «Ўчкудуку» і «Завушніцы». «Сьнег кружыцца, лятае, лятае» не праходзіла. Усе гэтыя ВІА дзіка розьніліся ад «Песьняроў». Хоць потым, калі Мулявін заняўся музыкай на вершы ўсякіх дабранрававых, пахмутаваых, папярэчных, у яго і гэта выйшла таленавіта.

Калі лічыць Мулявіна каралём беларускай поп-музыкі, незразумела, хто стане на ягонае месца. «Крыві», тым больш «Тройца» прэзэнтуюць мастацтва для вузкага кола людзей, магчыма, для тысячаў чалавек, але гэта не популярная музыка. Фармат нашых поп-выканаўцаў набліжаны да расейскага, да папсы. І ясна, што яны Расеі патрэбныя так, як самі расейцы Галівуду ды заходняй поп-індустрыі.

«НН»: Складана існаваць побач з такім монстрам, як расейская папса?

Л.В.: Пра гэта лепш ня думаць. Цяжка, бо нас нідзе не паказваюць. Вось раптоўна Анатоль Вечар узьнік, як птушка Фэнікс. І ў нейкі трыццаці раз узьнік гіт-парад. Можна ўкласьці невялікія (вялікіх няма!) грошы ў кліп, пэўная частка публікі прагаласуе за яго, і тады нешта будзе круціцца месяц-два-тры. Гэта вялікая вельмі сіла. БТ — гэта адзінае месца, дзе можна паказацца.

«НН»: Але не найлепшае. Там жа цензура.

Л.В.: Праблема зь людзьмі на БТ — пытаньне ўнутранага цензара. Раз у начным этэры паказалі ж былі канцэрт «NRM», і ўсё прайшло без аніякага выкліканьня «на кілім». Так што пытаньне цензуры значна перабольшанае самімі рэжысэрамі БТ. Няўжо яны думаюць, што Лукашэнка патэлефануе й скажа: «Што эта за безабразія?» Вось нядаўна даваў інтэрвію НТВ, нейкіх пару словаў сказаў. А на БТ сабраліся рэжысэры на раду, паслухалі тыя пару словаў і гавораць: «Прыдзецца пададжаць!» А потым мы з «Крамбамбуляй» выйшлі на цалкам афіцыйны фэстываль «На скрыжаваньнях Эўропы», і ўсё закрычалі: «О, дык можна, значыць!» А выходзілі мы там з вусамі, і ніхто нічога не падумаў, ніякага намёку на іншыя вусы ня ўбачыў.

«НН»: Вы трыні з слаўтых Вольскіх: Віталь, Артур, Лявон. Нейкую адказнасьць за свае словы, маніфэсты, пэрформансы адчуваеце? Вунь на Сокалава злучыць за «Мне краёў чужых ня трэба...».

Л.В.: Гэта рэтраградныя закіды. Чалавек можа займацца ўсім, чым хоча. Мы гуляем, самавыяўляемся, выказваем свае ідэі. Калі нехта ідзе за намі, мы пэўную адказнасьць адчуваем. Але шмат робім лухты, пэрформансаў, песьняў пішам абсалютна бессэнсоўных у рэчышчы авангарду і тэатру парадоксаў. Гэта мастацтва.

А пра адказнасьць калі дбаць, дык не было б ні Бэкета зь Ёнэско, ні камандаў кшталту «Блэр». Мы ж адказваем толькі за якасьць. Зрэшты... «Крамбамбулю» калі рабілі, баіліся, што споім беларускі народ. Нам казалі, што друкары, якія рабілі ўкладыш, пілі за кожную песьню і ўвесь час бегалі па гарэлку. Потым я

падумаў: а можа, гэта нармальны спосаб адпачынку нашага народу? І «Крамбамбуля» тут была не нагодай для п’янікі, а толькі фонам.

«НН»: Цікава, чаму друкары пілі гарэлку, а не абсэнт ці віскі?

Л.В.: Натуральна, што цікава. Але не тлуміце галаву той сваёй адказнасьцю: мы ж не напісалі песьні пад назваю «Крыжачок».

«НН»: «Zet» затое сьпявае: «Крыжачок, чок-чок-чок, танец сьмерці».

Л.В.: Я толькі тэхнік «Zet’у» і магу адказаць за яго творчасць як тэхнік.

«НН»: Як тэхнік «Zet’у» і міністар «NRM», адкажыце: чаму малоеце Бацькаўшчыну чорнай фарбай? Каралеўства Наадварот, Краіна Крывавых Даждоў, паучарня нейкая, «Хлопчык, твая радзіма споіць цябе». Ня сорамна за гэты банал: «Ах, старонка наша гаротная, брыдкая?»

Л.В.: Былі такія думкі і настроі. І ёсьць у наступным альбоме. А ёсьць і абсалютна не дэпрэсіўныя. Палітра адчуваньня... за ёй ня ўсочыш. Ну хіба Менск не дэпрэсіўны, асабліва ўвосень, калі ўсё пааблазіць? А дрэвы абкарнаныя, як фэльдфэблі, — страшна глядзець.

«НН»: Некаторыя параўноўваюць Менск з савецкім Бэрлінам, зь Ленінградам 70-х, з Варшавай

часоў PRL...

Л.В.: Ёсьць тут нейкая энэргетыка творчая. Цяпер яшчэ падсьветка праспэктаў. Халодна, сумна, малалюдна, і ампір гэты сьвечыцца панаць. Калі прыяжджаў з Польшчы Юрка Асеньнік, ён сказаў: добра вам тут, у вас тэмы пад нагамі валяюцца. Але зь іншага боку, каб ім самім такіх тэмаў...

«НН»: Яцэк Клейф, культуры польскі сьпявак, калі быў апошнім разам тут, сказаў, што несвабода дае прастору для творчасці.

Л.В.: У такіх умовах найбольш паспяхова разьвіваюцца экстрэмальныя кірункі творчасці. Гепэнінг (Артур Клінаў), музыка адпаведная. Наше мастацтва знаходзіцца на вельмі сур’ёзнам узроўні.

«НН»: Вы спецыяльна імкняцеся выглядаць такім юным, каб прывабліваць моладзь?

Л.В.: Я не ствараю іміджаў. Вось гэтую фрызуру (белыя валасы зь нейкім супэрхвосьцікам на патыліцы — «НН») мне зрабілі экспэрымэнтальна. Я люблю мэтамарфозы. Нельга ўвесь час заставацца аднолькавым. Я чалавек розны.

«НН»: Ці зьмяняеца ўспрыманьне ўласнай творчасці з часам?

Л.В.: Ну, бывае, што слухаю зь сьмехам нейкія песьні...

Пытаньне цензуры — гэта пытаньне ўнутранага цензара, яно значна перабольшанае самімі рэжысэрамі БТ. Няўжо яны думаюць, што Лукашэнка патэлефануе й скажа: «Што эта за безабразія?»

«НН»: А ёсьць любімыя ўласныя рэчы?

Л.В.: Я не хачу ні любіць уласнай творчасці, ні несці за яе адказнасьці. Пішаш, граеш, з часам ідзе натуральны адсеў песьняў. Мне падабаецца наш апошні альбом «Дом культуры». Я ім вельмі задаволены.

«НН»: А цяпер пішаце што-небудзь? Малоеце?

Л.В.: Даўнаваеценька вершаў не пісаў. Вершы — гэта завершаныя рэчы, яны патрабуюць зусім іншага стану духу. Ня тое што тэксты. У мяне выйшлі два зборнічкі, адзін у 1993-м, такі несур’ёзны: кроў брадзіла. А другі — у 1999-м, маленькі.

«НН»: А накіонт маляваньня?

Л.В.: Я маюю час ад часу, у асноўным нерэалістычныя рэчы.

«НН»: Не спрабавалі спалучаць маляваньне й музыку — постэры, укладышы ў дыскі афармляць?

Л.В.: На гэта ёсьць прафэсійныя мастакі. А калі хапацца за ўсё адначасна...

«НН»: Ці зьбіраецеся калі-небудзь завяршыць музычную кар’еру? І ў якім веку?

Л.В.: Як пясочак пасыплецца (сьмяецца). Не, гадоў у 55 сяду за пісьмовы стол. У такім веку самы час рабіцца пісьменьнікам.

Гутарыла Святлана Курс

